

José Sanchis Alcover, president del Club de Economía y Dirección de València

“El món polític està divorciat del món empresarial”

José Sanchis Alcover (Carlet, 1939) és en aquests moments la figura amb més projecció del món empresarial valencià. De vocació europeista i neoliberal de formació, aposta per la transformació de les organitzacions empresarials i un major enteniment entre polítics i empresaris.

Vostè va anunciar ara fa un any la decisió del Club de Economía y Dirección de presentar candidatures a les diferents organitzacions empresarials valencianes, com ara la Cambra de Comerç o la Confederació Empresarial, ¿encara manté aquest propòsit?

—Efectivament, qualsevol institució oberta com és la nostra pot accedir a totes les organitzacions que són obertes. El Club de Economía presenta diferències respecte a les idees i la seua posada en pràctica. De fet, la nostra institució és molt més oberta que el que puga ser actualment la Cambra de Comerç; més oberta en el sentit real, no en el sentit teòric. Les nostres idees són més pràctiques, de moment hi ha un corrent d'enteniment real i directe. Nosaltres fem moltes coses paral·leles a les que fa la Cambra de Comerç, com posar en contacte directe empresaris valencians amb homòlegs de París i Hannover.

—¿Vol dir vostè que les organitzacions empresarials no han sabut ser tan dinàmiques com ho exigeix la integració comunitària?

—Tot el món pot ser sempre més dinàmic del que és i el moviment es demostra caminant. Estem a dos anys del 93, que és quan entrarà en vigor l'Acta Única Europea, i l'economia sofrirà una gran transformació, en competitivitat sobretot. Actualment no ens podem comparar amb la resta dels estats. La televisió deia avui que Espanya és el país on menys impostos es paga d'Europa excepte Grècia, i això és fals. Cal dir que dels 38 milions d'espanyols tan sols treballen el 31%, quan a l'Europa Comunitària en treballen més del 50%. Si el nombre total d'impostos es divideix entre el nombre total d'habitants aquí som a la cua d'Europa, però si fem l'operació correcta i dividim entre els que realment

treballen, la situació canvia. Són raons suficients per a demanar un major dinamisme d'aquestes organitzacions.

—¿Li resulta temptador accedir a la presidència d'alguna d'aquestes entitats?

—Home, alguna n'hi ha. Jo sóc un home molt dinàmic i crec que el paper ho podria fer prou be. De totes maneres, de moment no he decidit presentar candidatura a cap d'elles.

—Competitivitat és la paraula de moda, ¿que li suggereix?

—La competitivitat ve donada per dos grans pilars. D'una banda, per la formació que puga tenir l'empresari, i en segon lloc per la tecnologia i la formació dels treballadors. Si jo tinc les dues coses puc ser competitiu i en aquest país fallen les dues, per la qual cosa som bastant menys competitiu. Sobre una referència de 100 per al Japó nosaltres estem al 58'8 i respecte a l'estat europeu més proper, que és Itàlia, estem encara a 15 punts de distància.

—Segons vostè, ¿quins són els responsables d'aquesta manca de competitivitat?

—Jo crec que som tot el conjunt de la societat, que és massa còmoda. També és cert que falta informació sobre la urgent necessitat de ser competitiu amb uns estats que tenen uns costos més baixos que els nostres. Hem de ser conscients que amb el Mercat Únic hi haurà lliure circulació de persones, capitals, mercaderies i serveis i que els nostres productes se les hauran de veure amb altres a meitat de preu i el comprador tindrà fàcil l'elecció.

—Feta l'anàlisi, apunte solucions.

—En primer lloc, que les universitats no es dediquen a donar títols sinó a preparar els universitaris per al món empresarial. L'empresari, la universitat i la classe política han d'anar plegats i cobrir les necessitats de la societat. Actualment

hi ha un divorci entre els tres sectors. Els actuals llicenciats universitaris estan a anys llum dels europeus, pateixen la manca de classes pràctiques en un món on la base és l'experiència.

—¿La manca de canals de comercialització forts és el taló d'Aquil·les de l'economia valenciana en l'actualitat?

—L'aparició de canals de comercialització és un procés que s'està donant però que encara no ha arribat al petit empresari, que no s'ha conscienciat de la necessitat de treballar col·lectivament.

—Però aquesta iniciativa ha de sortir de les organitzacions empresarials existents, que se suposa que han de beneficiar tots els seus associats de la mateixa manera.

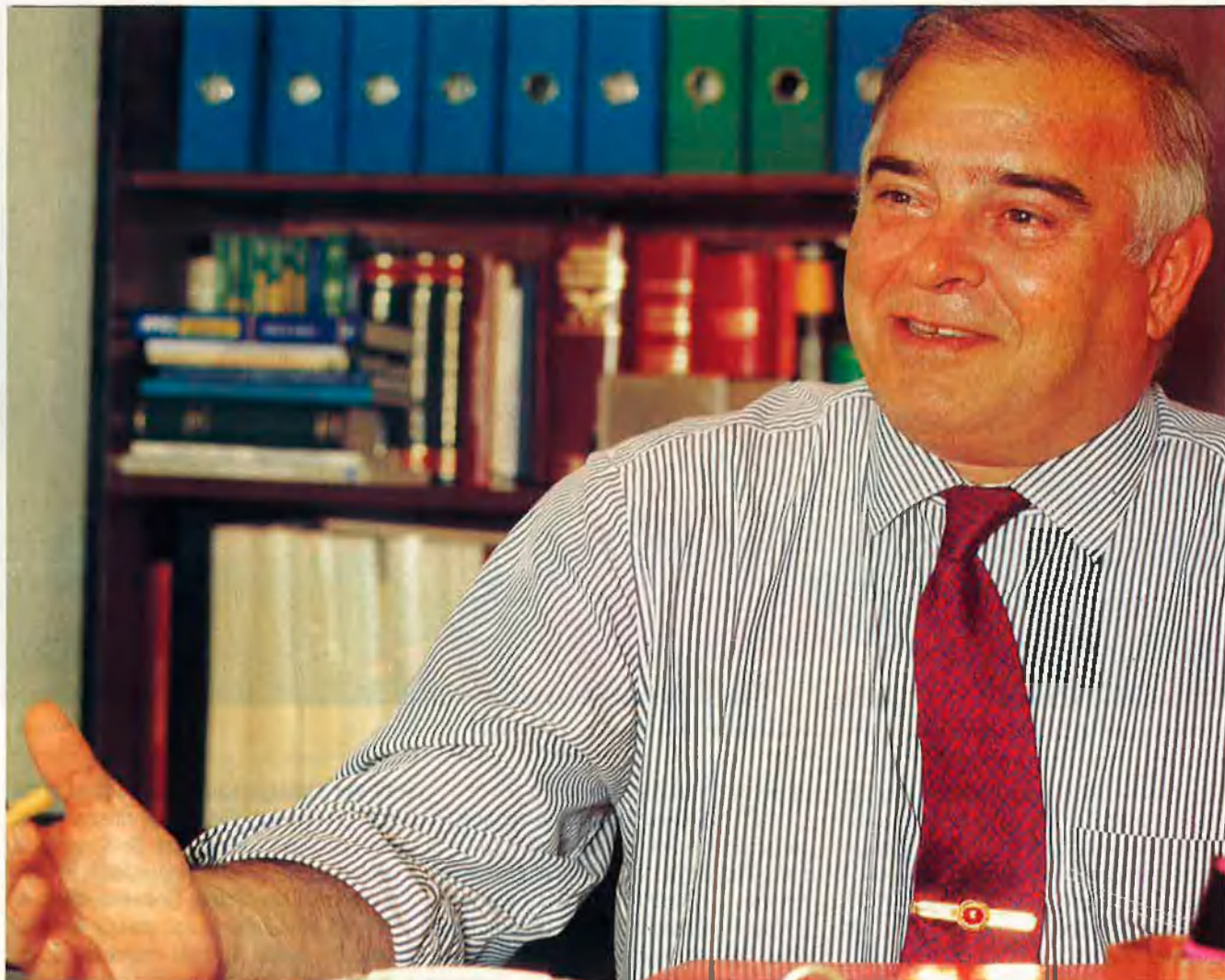
—Hem de partir d'una realitat: la CEOE agrupa actualment el petit, mitjà i gran empresari i són tres nivells diferents d'actuació. No és coherent que el gran banc i el petit comerciant tinguen un mateix marc d'actuació perquè el banc em grava a mi els interessos i jo demane uns crèdits més baixos. Estem en fronts diferents.

—¿Aposta, per tant, per una reforma en profunditat de les organitzacions empresarials?

—Jo crec que sí i de fet a Europa ja està feta aquesta diferenciació. La gran empresa no necessita informació, perquè la té pròpia, i la petita i mitjana empresa sí. Són problemàtiques diferents.

—¿I, existint aquesta necessitat, perquè costa tant transformar les organitzacions empresarials?

—Jo crec que la dinàmica de passar d'una dictadura a una democràcia són dues dècades i hem passat 13 anys, per tant encara queden 7 anys de travessia del desert. La gent, i l'empresariat també, en una dictadura s'acostuma que els manen i una democràcia requereix més participació. En aquest sentit, la Cambra de Comerç o la CEV pateixen encara de

"Felipe ha creat un milió de llocs de treball fora d'Espanya".

RAFA GIL

manca de dinamisme, la societat va per davant d'ells. Si comparem amb la Cambra de Comerç de París, per exemple, aquesta institució és capaç de gestionar l'explotació d'aeroports i el pla d'estudis de la Universitat de París està condicionat als dictàmens de la Cambra.

—*Sindicats, empresaris, govern autònom, govern central...¿com valora l'actual repartiment de poder entre tots quatre?*

—Jo crec que estem en un moment francament millorable, amb moltes deficiències. Per exemple, jo pense proposar al president Lerma la creació d'un organisme, similar al CEX, per a fomentar l'exportació valenciana, que ha passat d'un 16 a un 13, la qual cosa vol dir que hem perdut un 3% del total de les exportacions. Cal crear un organisme que analitze per què els sectors econòmics que són la base del País Valencià estan en crisi i estudie la viabilitat de les nostres empreses. En aquest moment hi ha im-

portants empreses valencianes, amb un important passat darrere, que viuen un moment difícil i no és just que se les deixi caure. Per contra, Felipe González i el seu govern han creat un milió de llocs de treball fora d'Espanya i han importat de l'estranger el 9% del PIB.

—*¿Però en molts casos no es pot acusar l'empresariat de no haver sabut aprofitar l'època de les vaques grasses?*

—Jo no hi estic d'acord. Durant 13 anys, segons les xifres del Banco de Espanya, el benefici empresarial ha estat negatiu i tan sols els últims tres anys s'ha invertit aquesta tendència. Ara, enguany, les xifres tornaran a ser negatives. Jo crec que hem passat per un procés en dents de serra, i no sinusoide com a la resta d'Europa, la qual cosa ha provocat un fre de les inversions, agreujada per una política que no contempla la desgravació fiscal per a les inversions. L'actual política no premia als empresaris que

creen riquesa i llocs de treball.

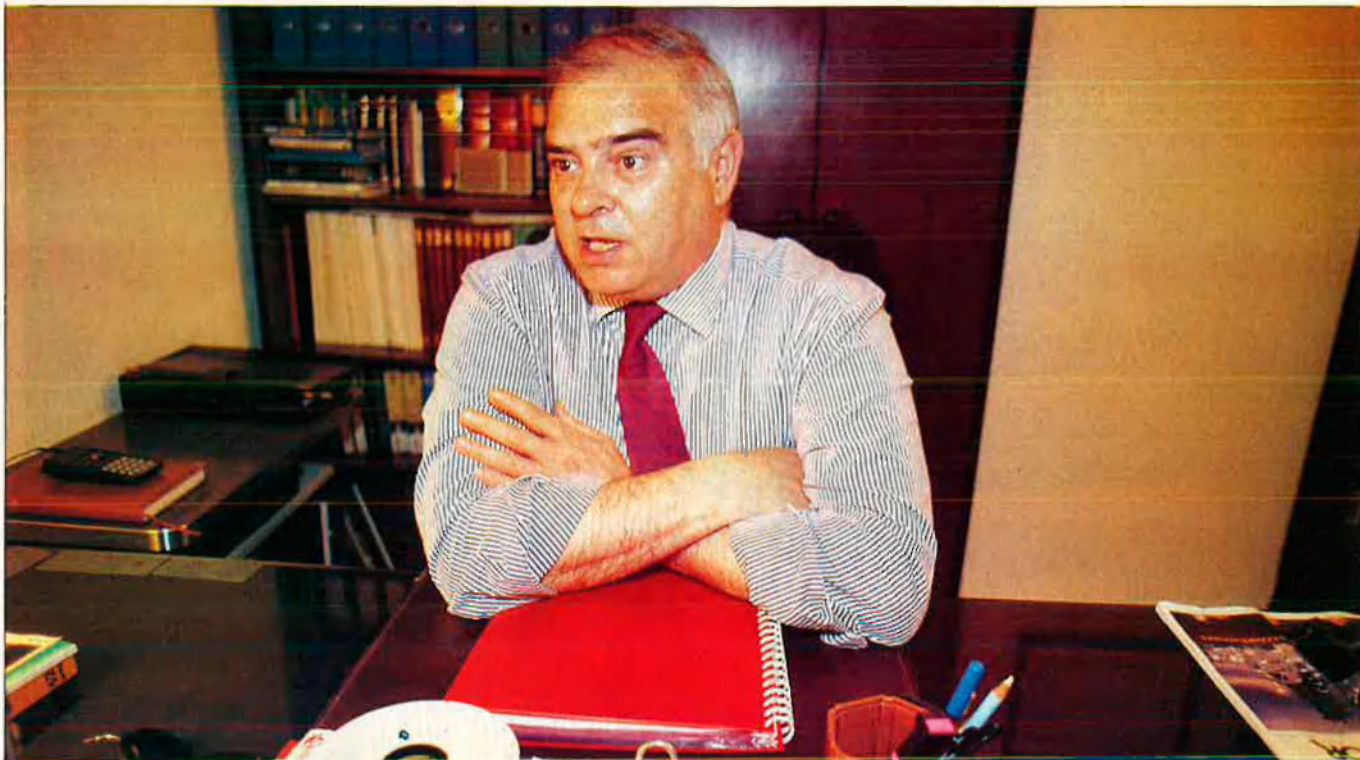
—*¿I què opina quan el governador del Banco de Espanya afirma que els beneficis empresarials són una de les causes de l'augment de la inflació?*

—La inflació sempre la crea l'estat, mai el ciutadà. Això, que s'ho pose el senyor Mariano Rubio al cap.

—*Vostè va ser uns dels fundadors d'Unión Liberal i en repetides ocasions s'ha definit com a neoliberalista. ¿No és contradictòria aquesta filosofia econòmica amb les crítiques que ara li fa a l'estat?*

—Aplicar l'economia d'Adam Smith en ple segle XXI seria fatal perquè existeixen els grans trusts que manejarien l'economia com voldrien. Jo sempre dic que alguna cosa de liberalisme hi ha d'haver sempre en l'economia perquè l'economia ha de ser oberta perquè cree riquesa.

—*Es a dir, utilitzar l'estat com a xarxa de seguretat.*

"Jordi Pujol dialoga amb els empresaris, per això els catalans són més europeistes".

RAFA GIL

—No, no, jo busque l'estat mínim, de manera que tot el que puga fer la iniciativa privada no ho faci l'estat i on no puga accedir-hi, com a mal menor, que ho faci l'estat. L'estat actual, amb un milió vuit-cents mil treballadors, està ofegat per les despeses corrents.

—*¿Com valora vostè la política econòmica del consell que presideix Joan Lerma?*

—Està condicionada per la no-existència d'una caixa única i unes transferències limitades que, a més, són transferències de despeses que no es corresponen amb les transferències de capital.

—*¿Com definiria la gestió del conseller d'Indústria, García Reche?*

—Té idees, vol fer coses però consulta poc l'empresariat. Jo crec que si consultara més s'equivocaria menys. El més positiu de la seua gestió és la posada en marxa del Parc Tecnològic i la xarxa d'instituts tecnològics. El món empresarial sí que sap el que vol, el món polític és el que està divorciat del món empresarial. Jo crec que hem de caminar junts i abans que l'administració es gaste una pesseta ha de consultar amb aquells que paguem els impostos. I jo crec que aquí es consulta poc. Hi ha una manca de diàleg.

—*Amb aquest plantejament vostè estaria encantat de ser empresari i tenir*

de president Jordi Pujol.

—Efectivament, la realitat econòmica catalana és totalment diferent a la de la resta d'Espanya i és perquè el govern autonòmic de Jordi Pujol parla totes hores amb els empresaris i les seues organitzacions més representatives. Per exemple, jo vaig estar fa poc a l'Escola Superior d'Administració d'Empreses de Barcelona i resulta que la Generalitat de Catalunya té becats 50 estudiants realitzant un *master* internacional d'empreses. Aquí no hi ha ningú que estudeie un *master* internacional d'empreses a la Universitat de València i això demostra que són més europeistes que nosaltres, i això es tradueix que després Catalunya polaritza la major part de les inversions de l'estat.

—*Fa referències constants al món polític, ¿no li atrau tornar a la política activa?*

—Que conste que m'agrada molt la política, però la política tan poc seriosa que hi ha ara, amb molts atacs personals i cap debat intern no va amb mi.

—*El govern ha donat un gir a l'esquerra pactant tota una sèrie de punts amb els sindicats i deixant fora els empresaris, ¿pensa vostè que això li pot servir a la dreta per a recuperar el seu programa econòmic?*

—El senyor Cuevas s'ha equivocat en

el seu plantejament davant aquest tema. Un govern socialista ha de buscar suport en l'esquerra i un govern de dreta ha de donar suport al món empresarial. Per tant és normal que Felipe González s'aproxime als sindicats, el que estava fent fins ara, fer costat al món empresarial, era antinatural. Ara bé, tampoc pot passar-se com ha fet signant el control sindical de les contractacions. Perquè, a hores d'ara, Espanya és l'únic país que disposarà d'aquest tipus de control.

D'altra banda, jo estic convençut que aquest país no es modernitzarà fins que no ataquem els problemes de fons tal com són. Jo per exemple pregunto, com a ciutadà, ¿qui va autoritzar les centrals nuclears de Vandellòs I i II? Jo vull saber-ho, perquè alguna cosa em tocarà pagar dels 400.000 milions de pessetes que ens costarà a tots els ciutadans. El govern o l'Institut de Energia Nuclear degué aprovar la construcció de les nuclears i ningú va a la presó. A mi m'importa més saber qui va autoritzar aquestes construccions que no el fet que els sindicats controlen els contractes. I aquests sindicats que tan moderns es creuen es neguen a plantejar el tema de la productivitat i fixen totes les reivindicacions en l'augment salarial, sense adonar-se que com més pugen els salaris, més atur hi haurà.

Albert Vicent